

Imaórák

37.

Értékünk - értékrendünk

2023. szeptember

Tudom, hogy néz, és tudom, hogy szeret,
és tudom, hogy, a lelkembe lát,
és minden szónál kedvesebb előtte,
ha meglátja bennem önmagát.

Balássy László: Isten

Ajánlás:

Mi tesz értékessé egy embert? – sokszor felmerül a kérdés önmagunkkal kapcsolatban, és másokra vonatkozóan is. Mint általában, gyakran a külsőségekre, emberi megfontolásokra, véleményekre hagyatkozva ítélkezünk, elismerünk, irigylünk, vagy éppen megvetünk valakit. Isten azonban felülről és belülről lát és ismer bennünket. Szerető Atyaként, a rólunk eltervezett kép alapján szemléli életünket. Érdekes az Ő látószögéből nézni embertársainkat, önmagunkat...

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Balogh Attila rektor atya egyik nyári vasárnap nálunk misézett. Az aznapi evangélium alapján az ember értékéről tárta elénk gondolatait homíliájában. Fontos dolgokat mondott. Mindjárt arra gondoltam, ezt a mi „fórumunkon” is érdemes egy kicsit körüljárni, így ez lett a témája augusztusi imaóráinknak.

Amit a világ, a „fősodor”, a reklámok próbálnak eladni értékek gyanánt, az maximum a kényelmünket fokozza, ami nélkül – szerintük – nincs is boldogság. És valóban, sok szép dolog is van ezek között, amikre szükségünk is lehet, de ezek nem adnak, nem adhatnak kielégítő válaszokat az ember kérdéseire, igényére. Főleg nem a belső világunk rezdüléseire.

Quae sursum sunt quaerite! / **Az odafent valókat keressétek!** – olvashatjuk a bazilikánk nyugati homlokzatán. Az örök értékek odafentről valóak. Ezek alapján van minden lentinek is valódi értéke.

Önző világunk rövidlátó, pillanatnyi jól-létet és torzult lelkületű „izmusokat” állít be értéknek. Hagyományos értékeinket minden fronton támadás éri, ami még önismeretünket, önbecsülésünket is megingathatja...

Tekintsünk Mesterünk életére, tanítására, megváltó művére, akkor nem dőlünk be a csalfa szirén-hangoknak. Hitünk, önismeretünk erősödése megvéd, megerősít bennünket, és biztos úton, magabiztosan haladhatunk előre, mieinknek is példát adva, támaszt nyújtva.

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió Hangtárában az Imaórák között:

2023.08.18. - 23:20

2023. szeptember

Augusztusban is a plébánia udvarán gyűltünk össze a szokásos havi imaóránkra. Ez alkalommal a Testvéreket Andor atya köszöntötte, majd pár gondolattal bevezette imádságos együttlétünket:

Kedves Testvérek!

A mai imaóránk témája: értékeink, az ember értékessége. Talán az elején annyit mondanék, hogy mielőtt az értékekről beszélünk, ami ugye van bennünk, tudnunk kell, hogy önmagában az emberi élet, hogy megszületünk, az már érték – ezt fontos látnunk! Természetesen utána azt is kell látnunk, hogy mitől lesz aztán még értékesebb az életünk – az imaóra fényében. Hogyan lát minket Isten, hogyan látjuk mi egymást, és hogy lehetne Isten szemével látni a másikat...

Sokszor, sokakban felmerül a kérdés: mi adja az ember értékét? Kit tartunk értékes embernek, és miért? És, hát hogyan is állunk önmagunk értékelésével? Kikre nézünk fel, kiket irigyelünk – és miért?

Nagyon hamar el is érkeztünk értékrendünk és önértékelésünk gondolatköréhez. Mai imaóránkon erről szeretnénk elmélkedni, egy kicsit körüljárni ezt a témát.

Úgy gondolom, helyes megközelítés, ha kicsit feljebb emeljük a tekintetünket, és Jézus szemszögéből nézünk az emberre...

Isten az embert végtelenül és megelölegezetten szereti. Személyes kapcsolatba akar lépni teremtményével, várja a válaszunkat. Isten szemében feltétel nélkül értékesek vagyunk. Ez a mi értékünk igazi alapja. Jézus tanító körútján erről biztosított bennünket. „Ne féljeteK” – sokszor mondta, például amikor a farizeusok kovászáról szolt: „Ugye két fillérért öt verebet is adnak. Mégis az Isten nem feledkezik meg egyetlenegyről sem. Sőt még a fejeteken a hajszálakat is mind számon tartja. Ne féljeteK hát! Sokkal többet érteK ti, mint a verebek.”

A mi igazi értékünket – emberi világunkban, az emberi szempontokat is figyelembe véve – az Istenhez, a hitünkhöz való viszonyunk és a jézusi tanítás megélése határozza meg. ***Mennyire vagyok Isten gyermeke***, tanításának megvalósítója?

Istennek van terve rólam: szeretne minél jobban bevonni az Ő életébe, hogy Ő rajzolódjék ki az én életemben. Az imaóra plakátjára tett idézet:

*Tudom, hogy néz, és tudom, hogy szeret,
és tudom, hogy, a lelkembe lát,
és minden szónál kedvesebb előtte,
ha meglátja bennem önmagát.*

Minél jobban felismerhetők rajtunk Jézus vonásai, annál értékesebbek leszünk, – minden gyarlóságunk ellenére. Ennek megvalósítására lehetőséget kaptunk, de amiért bizony dolgoznunk, küzdenünk kell, folyamatosan és kitartóan.

Ma, amikor emberi és természetfölötti értékünkről gondolkodunk, áttekintjük emberi utunk, viselkedésünk körülményeit is. Első szövegünk röviden össze is foglalja a javasolt hozzáállást.

Tamáská Gyula: Ne akarj...

Ne akarj többnek látszani, mint ami vagy.
Csak az üres kalászkok ágaskodnak
– A duzzadón teltek meghajolnak.
S mégis... mindenki tudja, mit takargatnak.
Ne láss többet magadban, mint amit kaptál.
A képzelt nagyság... nem más csak jégvirág.
Ennek egy lehelet már a halál,
Elolvasztja gyökértelen szirmát.
Ne akarj többnek lenni, mint Isten gyermeke.
Aki az Övé... az túl lát az Én bűvkörén,
Viharok közt is érzi Mesterét,
És sohasem engedi el annak kezét.
Tedd azt, amit rád bízott Isten, légy eszköz,
Aki mindenkinek... mindenkor szolgál.
S ha mégsem vesznek észre... ne bánkódjál,
Végezd a munkád, vigyázz... És imádkozzál.

(Balogh Debóra füzetéből, Kolozsvár)

Az alap tehát az Isten-kapcsolatunk. Neki akarunk tetszeni, – persze, ezzel embertársaink elismerését, megbecsülését is megtapasztaljuk. Imádkozzunk közösen ezzel a tudattal:

Teremtő Istenünk, Te úgy rendezel mindent, hogy aki felfuvalkodhatna a neki juttatott ajándék miatt, az alázkodjék meg hiányai miatt. Egyszer kegyelmeddel fölemelsz valakit, más dologban meg megalázod.

Uram, add, hogy jól gazdálkodjunk sokféle kegyelmeddel, legyünk meggyőződve arról, hogy a nekünk juttatott adományok voltaképp másokéi, mivel az ő javukra adattak. Add, hogy a szeretet által kölcsönösen szolgáljuk egymást. Ennek során megértjük, hogy mások adományai egyben a mieink is, és saját adottságainkat is úgy ajánljuk fel másoknak, mintha valamennyi az övék volna. Ámen.

Nagy Szent Gergely

Félelmeinkről, aggodalmainkról, elbizonytalanodásunkról gyakran beszámolhatnánk, ami talán hitünk gyengeségét jelzi. Pedig Isten mindig velünk van.

Szabó Lőrinc: Párbeszéd

Félek, Atyám - úgy zúgnak a harangok!
fiatal tükrömet rontja az árny is, a fény is!...
Ne félj, fiam – téged hívnak a harangok,
te vagy a tükör, te vagy az árny is, a fény is.

Félek, Atyám - megtörtem a harcban, a hitben,
és éhes sárkányok elé ejtem a kardot!...
Ne félj, fiam – megtartalak a harcban, a hitben,
s karommal égig emeled azt a kardot.

Mit ér az ember, mit a vágy meg az önvád,
mit ér törékeny szavam az örült viharban?...
Ne félj, fiam – az a kín, az a vágy, az az önvád
téged tisztít örök-kék égbolttá a viharban!

Jézus bátorítását énekünkkel is idézzük fel.

**Refr: ||: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak,
Karjaimba zártalak, örökre enyém vagy. :||**

**Viruló réteken át hűs forrás felé vezetlek, pásztorod vagyok,
Elveszni senkit sem hagyok, karom feléd tárom, kiárad áldásom;
Nem rejtőzöm el, szívem a szívednek felel,
Amikor úgy érzed, nyomaszt az élet.**

Refr:

*Nem taszítalak el, amikor vétkezel, irgalmat lelsz a szívemben,
Örök feléd a hűségem, amerre jársz védlek, nyomodba lépek.
Nem rejtőzöm el, szeretetlángom átölel,
Ne félj, ha éjben jársz, hidd, hogy a fény vár rád!* *Refr:*

Utunk során gyakran kerülünk emberileg nehéz helyzetekbe, válságba is. De pont a nehézségek mutatják meg, hogyan is áll emberségünk.

Joseph Rudyard Kipling: Ha... *(Szabó Lőrinc fordítása)*

Ha fejedet megőrzöd zavarban,
Bár csak szidás ér jószágodért.
Ha kétkedők közt bízni tudsz magadban,
De megérted a mások kételyét.
Ha várni tudsz, s a várás el nem fáraszt.
Rágalmaznak, s nem ejtesz csalfa szót,
Nem gyűlölködsz, bár a gyűlölség eláraszt,
S mégse játszod a bölcsét és a jót.

Ha álmodol, de nem úr az álom rajtad,
Gondolkodol, de végcélod nem ez.
Ha balsors sújt is, megmarad nyugalmad,
S nincs oly siker, mely lábadról levesz.
Ha az igazságot, amit kimondtál,
Más aljas eszközül használja fel;
Ha élted munkája tiszta rom már,
S tört szerszámmal előlről kezded el.

Ha van szíved, hogy mindazt, mit elértél,
Ha kell, egyetlen kockára rakd,
s túltegyed magad, ha veszteség ér,
s ne legyen róla többé egy szavad;
Ha tudsz még küzdeni, mikor a lelked,
ideged, izmod régesrég halott,
s helytállnak, mikor nincs más benned,
csak a tudat, hogy ki kell tartanod.

Ha tiszta tudsz maradni tömegben,
s király előtt is őszinte, emberi;
Ha nem bánthat meg sem barát, sem ellen,
Ha nem szolgálva, de tudsz segíteni;
Ha az egész órát úgy betöltöd,
hogy benne érték hatvan percnyi van,
minden kincisével bírod ezt a földet,
s ami még több, ember vagy, fiam.

Sok ember értékrendje ott bukik el, hogy Isten helyébe képzelet magát, nem veszi figyelembe teremtett voltát. Pedig teremtett voltunk elismerése, tudatos megélése adja önértékelésünk szilárd alapját. Felettünk nem egy könyörtelen zsarnok, hanem a szerető Atya virraszt. Ezt nagyon sok szép természeti képben sokan megfogalmazták.

Ébredés

Egy rügy vagyok az élet fáján,
Melyet kinyitott a napsugár.
Varázs-szavára lepattant a zár,
Meghasadt a rút, kemény kéreg,
Szívembe költözött az élet
És lett világosság az éjszaka után.

Egy rügy vagyok... melyből levél
És gyümölcs kell legyen... Aki reám néz,
Szálljon új illat, béke szívébe
Láttassék rajtam a művészi kéz.
Kell, hogy lehulljon a virág,
És magam megtagadva legyek termés,
Hogy szolgáljam és építsem a fát.

Egy rügy vagyok... és nagyra kell nőjek
Virágomból méhek vigyék a tápot,
Árnyékomban vándorok pihenjenek,
Madarak találjanak fészket a fán.
És ezért, kell hogy táplálkozzam
Az élet vizéből, és tovább adjam
Azt, mi nekem is ingyen futott.

Egy rügy vagyok... és ha felettem fellegek szállnak,
Tudom, csak esőt hoznak, javamra válnak.
Most szeretet-sugárban fürdik a lelkem,
Szél viszi messze boldog énekem,
Csak itt maradjak, a fához kötve,
Tarts itt Uram, és ez elég nekem.

Egy rügy vagyok... és egyszer, jól tudom,
Lehull majd a gyümölcs, a levél.
Elmúlik majd minden fájdalom.
És elalszom csendben, Atyám ölén.
Ő felébreszt majd egy reggelen
Mikor már minden harc elpihen.
Angyal-énekkal dicső hazámba vezet.
Hol, nekem Ő már helyet készített.

(Balogh Debóra füzetéből, Kolozsvár)

A teremtett világ része az ember is. Teremttségünk szépségéről, ebbe illeszkedésünkről Szent Ferenc Naphimnusza gyönyörűen vall. Most énekeljük ennek egy rövidebb változatát.

***Fivérem Nap, és nővérem Hold, / Oly ritkán látlak, hallom hangotok.
Nyomaszt a sok gyötirelem és gond.***

***Fivérem Szél, és levegőég, / Nyisd ki a szemem, hogy lássam, ami szép.
Körülölel a ragyogás, dicsfény.***

||:Mert Isten része minden földi lény, / Érzem jóságát szívem újra él.

***Fivérem Nap, és nővérem Hold, / Most végre látlak, hallom hangotok,
Megölelném az egész világot. :||***

Az elméletet általában tudjuk, mégis gyakran megbotlunk. Péter apostol története, bűnbánata minket is megerősít: van visszatérés az atyai szeretetbe! Mi, tékozló fiak-lányok is bizton számíthatunk az atyai szeretetre, irgalomra.

Bácsi Sándor: Péteri könyörgés

Uram, bocsásd meg én nagy vétkeket:
Amíg vad hordák csúfoltak, gyaláztak,
Míg üvöltötték a „Feszítsd meg!”-et,
Melegedtem tüzénél a világnak,
És megtagadtam drága nevedet,
Én, tanítványod, egy szolgálólánynak.

Uram bocsásd meg: Gyöngé hitemet
A sátáni erő úgy megtépázta!
Ki ott akartam állni melletted
Utolsóként – neved megvallni gyáva –,
Remegő szívvel kerestem helyet,
Ahol zokogjak a kakas szavára.

Uram, áraszd rám is Szentlelkedet,
Hadd lehessen egy szerény tanítványod!
Saját erőmmel már nem kérkedek.
Szavad vigyázom, utaidon járok.
Vezéremül ha küldöd lelkedet,
Nem rendít akkor semmi. Bizton állok.

Jézus nem küldi, de megengedi a nehézséget életünkben. Ezek lehetőségek számunkra, hogy jobba, erősebbé, szeretőbbé válva Őhozzá is közelebb kerüljünk.

Adj hálát a rosszért!

Testvér! hidd, sokszor kell a nyomorúság,
Csontjaidat tépő kínzó fájdalom.
Kell a kenyérgond, kell a csalódás.
Kellene a tövisek az utadon.

Kellene az eltemetett álmok.
Kell a meg nem értés; kell a ravatal,
Kell a halál árnyékának völgye,
Hol csak a jó Pásztor vesszeje vigasztal.

– Óh áldott fény, amelynél felismered.
Hogy utaidon a tövissek kellenek.
– Óh áldott perc, amelyben megfogod a kezét,
Amely be is kötöz, ha megsebez.

Áldott viharok, zúgó vad szelek
Melyek közelébe kényszerítenek.
Csontjaidat tépő kínzó fájdalom.
Melyre csak Nála van gyógyír, nyugalom,

Adj hálát testvér a meghalt álmokért,
A kenyérgondért, a ravatalért,
Minden rosszért, mely Hozzá kergetett,
A keresztért, mely élted üdve lett.

(Balogh Debóra füzetéből, Kolozsvár)

Igen, a nehézségekért is és minden jóért is hálát kell adnunk. Éppen a bajban tudjuk igazán értékelni a sok jót, amit kaptunk.

Gerzsenyi Sándor: Hálaadó zsoltár

Atyám! – köszönöm a fényt!
S a fények Fényét: Áldott Fiadat.
Köszönöm szememet, hogy látok
és szívemet, hogy látlak – látva Őt.
– Köszönöm a szorgos nappaloknak
kemény-keserű, édes-emésztő robotját
s az éjszakát, amikor Te folytatod csendben
amit én elkezdtem nappal.
S te elkezded bennem és körülöttem
amit majd új nappal folytatnom nekem kell.
– Köszönöm az időt:
a múltat, melyben ott maradtam,
a jelent... melybe engem is beleszerkesztettél
s a jövőt, melyben kitartó kegyelmed folytán
ott látom még a nekem kihagyott helyet.
És köszönöm a még távolabbi sejthető jövőndöt,
hol idő nem lesz többé, csupán
Te leszel!...

Köszönöm a kesernyés próbák prését
s a kő súlyú hűsítő – bánatokat,
melyek alatt kicsordul életemből
a gyermeki ragaszkodás mézszínű mustja,
S kihull lelkemből a hitetlenség szennyes törkölye...
– Köszönöm a vakot, kinek tegnap este
rongyos sapkájába ejthettem egy forintot,
És köszönöm, hogy megáldottad ajkam
vigasz-forint szavakkal, amelyeket odaadnom
vakok és lelki nyomorékoknak hivatásom,
halálosan komoly, nagy kötelesség.
– Köszönöm a kormos embereket,
hűtlen barátokat és hű ellenségemet,
kik kusza ábrákat karmolnak naponta
arcokra, szívemre.
Tudom, ujjuk hegye nagyon sokszor
a Te szent akaratod eszköze,
hogy kifermálsz velük rajtam
arcodnak egy-egy drága finom vonását,
míg nem kiábrázolódik
hatalmas Lényed bennem.
És köszönöm a szavak faragva
formálható oltárkövét,
melyekből most is oltárt emelhettem,
hogy hódolattal megáldozzam rajta
– jó illatú áldozatként –
Atyám, Neked, a szívemet.

(Balogh Debóra füzetéből, Kolozsvár)

Mennyi jócselekedetre felkínálkozó alkalom, szituáció van az életünkben!
A segítségünkre, együttérzésünkre éhes emberekkel Mesterünk azonosította
magát. Nyíljon rá a szemünk, hogy ezt észrevegyük, és cselekedjünk,
szóljunk, vigasztaljunk. Imádkozzunk ezzel a tudattal:

Istenünk, Te felbecsülhetetlen ajándékot helyeztél életünkbe. Mindenkinek följajánlod a lehetőséget, hogy jelenléted fényének tükre lehessen. A Szentlélek által szereteted szándékát nem kötáblákra, hanem szívünk mélységeibe vésed. És lelkünket betöltő békességed által képessé teszel minket arra, hogy szebbé tegyük mindazok életét, akiket reánk bízta. Ámen.

Életünkben előre haladva talán egy kicsit bölcsebbé válunk, értékrendünk kialakul, stabilizálódik. Tudjuk, vagy legalább is hisszük, hogy életünk, utunk – alapjában véve – hasznos, vagy hasznos volt.

Nagy Zoltán: Sírkőre

A völgyet nézni állj meg a hegytetőn,
Az életet tanuld a temetőn.
Figyelj reám, ki nem mozdítok ajkat,
Már jól tanít, ki mindörökre hallgat.

Most hallgatok, de egykor zengve zengtem,
A föld, a víz, a lég hallottak engem.
Nem néma, bárha nem szól, a harang,
S nem törli el a csend, hogy volt a hang.

Voltam parázs, elszálltam mint a pernye;
Szívem tüzét eloltá bús zegernye,
De melegebb a nyár, s a déli szélben
Örökre érzik már, hogy én is éltem!

Voltam kiáltás, elkapott a szél,
De aki kiáltott, az él!
Völgy csipkebokra már hiába száraz,
Az Úr lángolt ott, mindig oltár már az!

Ha van füled, halld hangtalan beszédem;
Mindegy, mi voltam: voltam, az ami,
Egy hang voltam az Isten énekében
És kár lett volna el nem hangzani.

Mi még itt vagyunk, van még lehetőségünk az itteni és odaáti értékünkön javítani, tenni érte. Imádkozzunk a folyamatos lelki fejlődésünkért:

Istenünk, ha eljön a végső „átmenet” pillanata, add, hogy derús szívvel induljunk, nem sajnálva azt, amit magunk mögött hagyunk, hiszen ha a hosszú keresés után Veled találkozhatunk, újra megtalálunk minden igazi értéket, amit itt a földön megismerhettünk.

Uram, addig is segíts, hogy helyesen tudjam beosztani az időmet! Add, hogy biztosan érezzem, mely ügyem nem tűr halasztást! Segíts, hogy mindig időt találjak a szellemi, lelki feltöltődésre is! Kérlek, segíts, hogy minden esetben a lehető legjobban készülhessek föl az éppen előttem álló feladatra! Add meg, Uram, a kegyelmet, hogy akivel csak találkozom, arra úgy tudjak odafigyelni, és úgy tudjak neki segíteni, mintha Téged hallgatnálak, és Neked segítenék! Ámen.

Imaóránk végére egy derűsebb hangú összefoglalót választottam, ami emberi viszonyaink, kapcsolataink vázolója. Mi azért oda helyezük mögé a Teremtőt is, „*Akinek rám is éber gondja van, és cselekszik bennem és általam.*” – ahogy Sík Sándor írta. Ez adja meg tehát valódi értékünket. **Emberségünk alapja, értelme: Istenképűségünk.** És nem az emberek tetszése, nem tetszése, véleménye, szeszélye határozza meg értékünket, önértékelésünket. Mi Isten szeretett gyermekei vagyunk. Ez életvitelünk vezérelve, vagyis ezt a kapott, megelőlegezett szeretetet akarjuk mi is megtanulni, megvalósítani. És érdemes megfontolni Jeremiás próféta intelmét – a ma felidézett gondolatok alapján:

⁵*Ezt mondja az Úr: Átkozott az az ember, aki emberben bíz, aki halandóra támaszkodik, és szíve elfordul az Úrtól. ⁶Olyan lesz, mint a cserje a pusztában: Ha valami jó jön, semmit sem lát belőle, hanem a kiaszott sivatagban tanyázik, sós és lakhatatlan földön. ⁷Áldott az az ember, aki az Úrban bíz, akinek az Úrban van a reménye. ⁸Olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely gyökereit egészen a folyóig ereszti. Ha jön a hőség, nem kell félnie, lombja mindig zöldellni fog. Szárazság idején sem kell aggódnia, akkor sem szűnik meg gyümölcsöt teremni. ⁹Csalárdabb az emberi szív mindennél, és tele van gonoszsággal. Ki lát bele titkos rejtekeibe?*

¹⁰Én, az Úr, aki a szíveket vizsgálom, és próbának vetem alá a veséket, hogy megfizessek kinek-kinek életmódja és tetteinek gyümölcse szerint. ¹¹A fogoly madár kikölti a tojást, amit nem ő tojt. Ilyen az az ember, aki gazdagságot gyűjt hamis úton: élete delén itt kell hagynia, így végül is bolondnak bizonyul. Jer 17

Hát, mi ne legyünk bolondok! Istenre alapozott értékrenddel éljük életünket! – Imaóránk végén jöjjön az elképzelt sztori – a születésünk idejéből:

Ágai Ágnes: Élni vagy nem élni?

Világrajövetelem előtt informálódtam.
Mi várható itt, érdemes-e megszületni?
Azt mondták, nagyon jó sztori lesz,
de ha csalódnék, néhány évtizedet
akkor is kibírok. Többről meg nincs szó.
Vigyázni kell az ígéretős emberekkel,
fontoskodók és hazudósak.
Vigyázni kell a szükséztavúakkal,
nem lehet tudni, mit és miért hallgatnak el.
Tanácsos az óvatosság a nagyétkűekkel,
mohók, törtetők, mindenre kaphatóak.
De vigyázni kell a kákabélűekkel is,
soványak, irigyek, mosolyogni se tudnak,
nemhogy még nevetni!
Vagyis az ember, mint olyan, veszélyes,
kiismerhetetlen ragadozó,
pusztításra szakosodott fajta.
No, nem mindegyik, tette hozzá informátorom,
csodálatos példányok is akadnak,
és élni élvezetes tevékenység,
sok kalandban lesz részem,
kár volna kihagyni! Élni úgy istenigazából
csak egyszer lehet, de annyi elég is belőle.

Jól kell gazdálkodni az idővel.
A gyerekkort nem kell elnyújtani,
viszont az öregkort jó megkurtítani.
Közben pedig élni kell száz decibellel,
felszipantani a tudást, kiélvezni a szerelmet.
Szépnek látni a világot,
ha ragyás arcát mutatja, akkor is.
Szeretni a másik boldogtalan halandót,
akit utamba hoz a sors - vagy énmagam.
Az élet nagy kaland,
nincsen sem titka, sem tanulsága,
jó buli, ennyi az egész, mondta informátorom.
Gondoltam: egye fene, mi lehet?
Belevágtam!

**Tudom, hogy néz, és tudom, hogy szeret,
és tudom, hogy, a lelkembe lát,
és minden szónál kedvesebb előtte,
ha meglátja bennem önmagát.**

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda